
Narcyzm związany jest z cechami manipulacji i wpływu oraz egoizmu, czyli skupieniem na sobie i tworzeniem własnych wizerunków, będąc zaabsorbowanym wyłącznie sobą. Warto jednak pamiętać, że każdy narcyz był dzieckiem, które miało potrzeby i uczucia oraz rodzica, który na te potrzeby odpowiadał w różny sposób. Część teorii sugeruje, że narcyza kształtuje rodzina. Co jeszcze warto wiedzieć o etiologii narcyzmu?

Termin „narcyzm” wywodzi się z greckiego mitu o Narcyzie, młodzieńcu, który zakochał się we własnym obliczu odbitym w górskiej sadzawce. Poniósł karę za odrzucenie miłości nimfy Echo, gdyż całkowicie zatracił się w samouwielbieniu. Z wiecznej tęsknoty za własnym wizerunkiem zmarł, a na jego miejscu wyrósł piękny kwiat. Historia ta niesie morał, że prawdziwe i głębokie uczucia mogą zakwitnąć dopiero wtedy, gdy wygaśnie obsesyjna miłość własna.

Wytworzenie się osobowości

Dziecko nie rodzi się z poczuciem tożsamości, nabywa je w miarę rozwijania się ego, tworzonego na bazie budzącej się świadomości pragnień i potrzeb. Dziecko, odczytując wrażenia płynące ze swojego ciała, wyraża pojawiające się emocje. Jego działania i słowa z czasem stają się wolicjonalne, posłużą mu do nawiązywania kontaktów i relacji z otoczeniem. Ego spoczywa zatem na dwóch fundamentach:

- identyfikacji z ciałem, czyli uczuciami,
- identyfikacji z umysłem, czyli wiedzą.

Kontakt z ciałem pozwala dziecku na zrozumienie tego, co odczuwa. Z kolei wiedza pozwala zrozumieć, co dzieje się na zewnątrz. Jeśli te dwie rzeczywistości są ze sobą w konflikcie, młody człowiek będzie miał problem z wytworzeniem prawidłowej osobowości. Jeśli natomiast są antagonistyczne, mogą pojawić się zaburzenia osobowości.

Narcyzm pierwotny

Zarysem etiologii narcyzmu zajmowali się głównie psychoanalitycy. Zygmunta Freud wprowadził pojęcie **narcyzmu pierwotnego** jako stanu, w którym niemowlę żyje w świecie składającym się wyłącznie z własnego „JA”. Aktualna wiedza uznaje to za zdrowe skupienie na sobie, na zaspakajaniu własnych potrzeb. Freud ignorował jednak fakt, że małe dzieci kierują uwagę na przemian na siebie i na otaczający świat, są zarazem egocentryczne i współczujące, wrażliwe na innych ludzi: mają łatwość dostrajania się do otoczenia.

To istotne spostrzeżenie, które pomaga zrozumieć, dlaczego niektórzy rodzice silnie traumatyzują swoje potomstwo. Mózgi dzieci do około siódmego roku życia można porównać do gąbki chłonnej wszystko to, co dzieje się w ich otoczeniu. Dziecięce postrzeganie jest wypadkową skupienia na sobie i otwarcia się na świat oraz przekazy z niego płynące. Dziecko szuka granic, punktów odniesienia i informacji do konstruowania własnej tożsamości i przynależności.

Osobowość narcystyczna

Warto pamiętać, że osobowość to sposób organizacji psychiki, zbiór zintegrowanych czynników psychologicznych, biologicznych i społecznych. Jest swoistą soczewką, która pokazuje specyficzny dla danej osoby obraz rzeczywistości, zarządza procesami radzenia sobie i decyduje o możliwościach przystosowania się do świata. Trudności środowiskowe zadziałają tu tak samo jak wirusy czy bakterie. Osobowość zareaguje wówczas podobnie jak układ odpornościowy, który zdecyduje, czy w kontakcie z czynnikami chorobotwórczymi organizm zachoruje, czy nie. Im silniejsza i spójniejsza osobowość, tym ryzyko zachorowania mniejsze.

DSM 5 (Klasyfikacja zaburzeń psychicznych) definiuje **osobowość narcystyczną** jako:

**Aby czytać dalej, potrzebujesz pełnego dostępu.
Przeglądaj wszystkie materiały w ramach abonamentu lub
prenumeraty.**

Korzyści:

- nielimitowany dostęp do treści,
- aktualizacje materiałów w niezbędnikach, nawet do 2 razy w tygodniu,
- e-czasopisma w nowej, wygodnej formie,
- dodatkowe materiały i wzory dokumentów do pobrania,
- dostęp do porad cenionych ekspertów i praktyków,
- zniżki na kolejne produkty, szkolenia i webinary

i znacznie więcej...

**Zamów na: www.platformamm.pl
lub skontaktuj się z nami: 800 702 902, bok@oficynamm.pl**